

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

ΧΩλα δεκακόσα ὑγδοήντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θά μᾶς τρέξη.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραδέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἑ μ ἑ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηός μας μιά θεκέρια
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκαπέντε τοῦ Φλεβάρη,
θά μᾶς φήσουν τὸ τομάρι.

Ἐκατὸν ἑπτὰ μετροῦμε,
ἀλλὰ δὲν ὑποχωροῦμε.

Ὀλίγοι στίχοι χλιαροὶ
περὶ τοῦ δὲν ὑποχωρεῖ.

Γιὰ τὸν πόλεμον κανένας μιά στιγμή μὴν ἀμφιδάλλῃ
κι' ἂν ἦ ἀνοιξὶς σιμώνῃ κι' ὁ καιρὸς δὲν καρτερῇ,
ὁ ἀσίκης Δεληγιάννης ἐθεθαίωσε καὶ πάλι
εἰς τὴν βίαν τῆς Εὐρώπης δὲν ὑποχωρεῖ.
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ ἔμπρὸς καὶ μὲ τὸ ἔπισω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Κι' ἂν τὸν στόλον δὲν ἀφήσουν νὰ ριφθῇ κατὰ Τουρκίας
κι' ἂν ἀμειλικτος ἦ Δύσις πρὸς τοὺς Ἑλληνας φανῇ,
τότε βλας προσκαλοῦμεν τῆς ξηρᾶς τὰς ἡλικίας
καὶ ὁ πόλεμος ἀρχίζει, ἀλλὰ πρέπ' ὑπομονή.
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ ἔμπρὸς καὶ μὲ τὸ ἔπισω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Κι' ἂν καμπόσοι ψευδολόγοι καὶ μαζέταις τοῦ διαβόλου
διαδίδουν πῶς ὁ λαῦρος Θεωρῆς ὑποχωρεῖ,
εἰν' ἀδύνακτον νὰ τρέξη καὶ ὅτ' ὀν δρέμον τοῦ Αἰόλου
καὶ αὐτὰς τὰς διαδόσεις κάθε τόσο ν' ἀναιρῇ.
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ ἔμπρὸς καὶ μὲ τὸ ἔπισω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Μὰ καὶ τίποτ' ἂν δὲν γίνῃ δὲν μᾶς φθάνει δόξα τόση;
πότε ἄλλοτε ὁ Γλάδστον τὴν Ἑλλάδα παρεκάλει
τὴν ἰλιαν τοῦ πολέμου μιά γιὰ πάντα νὰ μουντζώσῃ
καὶ τ' ἀνίκητόν τῆς ξίφος ἀπ' τὴ μέση τῆς νὰ βγάλῃ;
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ ἔμπρὸς καὶ μὲ τὸ ἔπισω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Ἐστὴν Κυβέρνησί του πρέπει ὁ καθένας νὰ πιστεύῃ
καὶ γι' ἀλήθεια νὰ μὴ χάπτη κάθε λόγο τοῦ ἀέρα,
κι' ἂν ἀνέφελος εἰρήνῃ ἕως τώρα βασιλεύῃ,
ἀλλ' ὁ πόλεμος θά γίνῃ τέλος πάντων μιά ἡμέρα.
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ ἔμπρὸς καὶ μὲ τὸ ἔπισω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Κατὰ ποίου ἄλλου ἔθνους ἐξεστράτευσεν ἡ Δύσις;
πότε ἔξάρωσε ὁ κόσμος ὅτ' ἡ φοβέραις τῶν Ἑλλήνων;
πότε ἄλλοτε μὲ τόσοσους θαυμασμοὺς καὶ διαχύσεις
γιὰ τῆς δόξαις μας ἔμιλοῦσαν ὁτὸ Περού καὶ ὁτὸ Πακίνον;
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ ἔμπρὸς καὶ μὲ τὸ ἔπισω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Ποιὸς ἀθάδης συμπολίτης θά ριφθῇ τοῦ Δεληγιάννη,
ἀφοῦ ὁποιος τὸν ῥωτήσῃ εἴτε φίλος εἴτ' ἐχθρὸς του,
ἐν τιμῇ τὸν βεβαιώνει πῶς τὸν πόλεμον θά κάνῃ
κι' ἀνὶδῇ τοὺς Φράγκους ὄλους μὲ τὰς λόγγας τῶν ἔμπρὸς του;
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ ἔμπρὸς καὶ μὲ τὸ ἔπισω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Καὶ ἂν τίποτα δὲν γίνῃ τόση δόξα δὲν μᾶς φθάνει,
καὶ ὁ τρόμος τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου ἦ ἀντάραις;
Ἐσὺ μόνος, Θεωρῆ μου, εἰσὺ μόνος, Δεληγιάννη,
τὰ κατάφερες ὡς τώρα μιά χαρὰ καὶ θεὰ τρομάραις.
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ ἔμπρὸς καὶ μὲ τὸ ἔπισω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

